

[Steen.]

til, at et naturligt Bindeled mellem Administrationen af denne store og vigtige Sag og Rigsdagen atter blev tilvejebragt, saadan at den, der havde ærlig Vilje dertil, i alt Fald altid kunde have nogenlunde rigtig Besked med, naar Folk spurgte eller han følte sig kaldet til at tale om de Forhold, det her drejer sig om.

Jeg har ikke faaet saadan noget direkte Svar, men jeg maa indrømme, at jeg har Indtryk af, at man har fundet, det var et sært ubehageligt Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der altid stiller Forholdene paa Hovedet, hvis det ikke kan klares paa anden Maade, for her op, da det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen havde talt, og sagde: Hvad er det, Regeringspartierne ikke kan faa at vide, de har jo det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen. Ja, det vidste vi for Resten i Forvejen, jeg har heller aldrig begrundet det med Ønsket om, at vi skulde have Ting at vide, vi ikke vidste i Forvejen, men jeg har Indtryk af, at de Oplysninger, de ærede Partier har givet Befolkningen, har været prægede af, at de ikke vidste tilstrækkelig Besked. Nu hører jeg imidlertid i Dag, at det skal foregaa i Finansudvalget, og dette, sammenholdt med en Række andre Udtalelser, der er faldet, kan vel altsaa være et Svar, som siger, at den Henstilling, jeg gav, har ingen Interesse, det synes man alligevel ikke, man vil, og det skal jeg saa naturligvis tage til Efterretning.

Jeg beklager mig ikke over, at de ærede Partier paa disse Omraader saa lidt som paa andre Omraader øver Kritik. Det er virkelig deres naturlige Opgave. Det er ikke alene deres Ret, men det er ifølge al god parlamentarisk Statsskik ogsaa deres Pligt. Men jeg kan oprigtig talt ikke lide en Kritik, der former sig paa den Maade, som den gør her, at man gentager her, i sin Presse, paa Møder ud over Landet: Det største af alle Spørgsmaal i Tiden er Eksportens Udnyttelse til det yderste — noget, jeg slet ikke er uenig om, jeg har gentaget det her, og det blev understreget —, og man, naar Regeringen gør det, der i dette Forhold er dens Pligt, udnytter alle foreliggende Muligheder og gør det, som Tilfældet her var, ved de Kulkøb, der er diskuteret frem og tilbage, saa siger: Ja, bevares, det vil vi ikke modsætte os — og saa bagefter vil angribe det. Det, jeg sætter min Hovedkritik ind over for, er den Agitation, der føres paa dette Omraade, paa dette Grundlag, at man gør alt for at bringe Befolkningen den Opfattelse, at vi

opretholder og administrerer Valutacentralen for derved at lægge Landets Eksport de størst mulige Hindringer i Vejen, og gør det, til Trods for at enhver ved, at det er nøjagtig det modsatte, der er Sandheden.

Jeg har i min første Tale udtalt et Haab om, at naar nu de ærede Partiers Skuffelse over Landstingsvalget er kommet lidt paa Afstand, kunde vi atter, som det naturlige burde være, mødes i et sagligt Arbejde, hvor det gælder Udformning af den Lovgivning, hvis Retningslinier gennem en Række Valg nu er fastlagt. Denne min selvfølgeligelige Betragtning og dette — i hvert Fald for min personlige Indstilling — naturlige Ønske har jeg set udlagt i en Række Venstreblade — som jeg altsaa forstod, det ærede Medlem Hr. Brorsen ogsaa havde læst —, har jeg set udlagt paa den Maade, at nu er jeg blevet bange; ih, hvor var jeg ræd, ih, hvor tryglede og tiggede jeg Venstre om snart det ene og snart det andet! Ja, saadan noget kan man godt sige, og saadan noget kan man ogsaa godt skrive, men man kan ikke gøre det med Skygge af Begrundelse i de Udtalelser, jeg ved den paagældende Lejlighed fremsatte. Nej, det er helt andre Grunde, som for mig er afgørende, naar jeg taler om Ønsket om et naturligt Samarbejde de politiske Partier imellem. Først denne: at det er min Overbevisning, at et saadant Samarbejde er det nødvendige Grundlag for, at Folkestyret kan løse sine naturlige Opgaver paa forsvarelig Maade.

I en Tale, som den højtærede Udenrigsminister holdt forud for Landstingsvalget, og gennem hvilken han henvendte sig til den danske Vælgerbefolkning paa sit Partis Vegne, sagde den højtærede Udenrigsminister: Naar man behjælder os — altsaa Det radikale Venstre —, at vi svigter det borgerlige Samarbejde gennem vort Samarbejde med Socialdemokraterne, saa er vort Svar herpaa, at vi erkender intet Skel mellem Lønarbejderne og den øvrige danske Befolkning. — I den Betragtning er jeg enig. Nej, Skellet i dette Folk — som i andre Folk — gaar et helt andet Sted, og jeg ved saa udmærket, hvor det gaar. Det gaar mellem dem, der ser og føler det som deres Opgave at værne om og bevare en Gang bestaaende Særrettigheder og Fordele, hvad enten de er tilkæmpede eller nedarvede, og paa den anden Side dem, der ser det som deres Opgave at tilrettelægge Forholdene taaleligst muligt for de Tusinder, der fødes til Verden med deres personlige Arbejdskraft som eneste Udrustning i Kampen for Til-